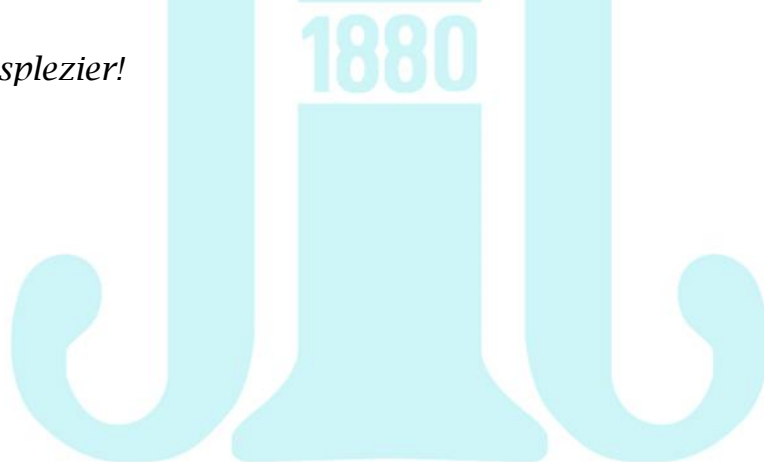

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

HOME AVONDGLOED

Een dubbelmonoloog

door

Frans van Lancker

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2014
Nr.2716

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste DRIE tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier 'Aanvraag tot opvoering'. Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen. Het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) aan Toneelfonds J. Janssens worden bezorgd of digitaal worden ingediend via www.toneelfonds.be -> opvoering.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt men dan van Toneelfonds J. Janssens de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten.

Iedereen die een 'Aanvraag tot opvoering' indient wordt verondersteld de 'algemene voorwaarden aanvraag opvoering' (zoals ze vermeld staan op onze website) te kennen en te aanvaarden.

(Indien u geen toegang tot internet hebt, gelieve ons dit te melden. Dan sturen wij u graag per post een exemplaar van deze algemene voorwaarden.)

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A3

BELANGRIJKE OPMERKING!

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *HOME AVONDGLOED* op te voeren moet de naam van auteur *FRANS VAN LANCKER* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2002/0220/002
ISBN 978-90-385-07637

© 2002 Toneelfonds J. Janssens/Frans van Lancker
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGES

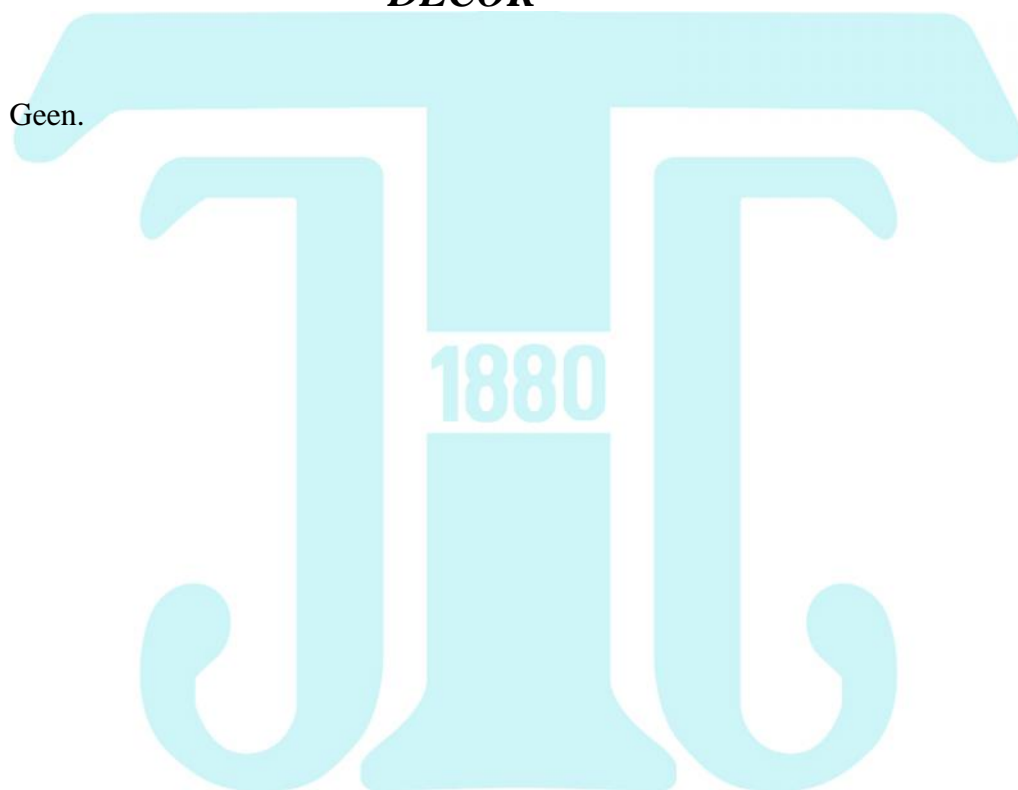
(1 dame-1 heer)

FLORENCE :

ROBERT :

DECOR

Geen.

FLORENCE : Ik heb hem vandaag al drie keren gezien. In de eetzaal. Drie keren: bij het ontbijt, bij het middagmaal en bij het avondmaal. Hij zit twee tafels verder dan ik. Als hij zijn hoofd opricht, kan hij recht in mijn gezicht kijken. Het is natuurlijk jammer dat hij niet aan mijn tafel zit, maar ja, Cyriel Van de Putte is 14 dagen geleden begraven en daardoor kwam er aan Cyriels tafel een plaats vrij. En die heeft zuster Denise aan Bobke gegeven. Hij is er blijven zitten. Ah ja. Maar kom, soms kijkt hij toch in mijn richting. Dat is een begin. Een mens mag ook niet ineens alles willen, nietwaar?

Ieder zijn meug, ik weet het, maar ik vond meneer Robert, al van bij de eerste kennismaking, een schone man. Wat er mij het meest aan hem opviel waren zijn ogen. Hij heeft van die vurige karbonkels die dwars door u kunnen kijken. Gisteren kwam ik terug van mijn wandelingetje in de tuin, en net toen ik de klink van de buitendeur wou vastpakken, ging ze ineens als vanzelf open en het heeft niet veel gescheeld of hij botste pardoos op mij. Pardon, meneer, zei ik. Zijn ogen lachten meer dan zijn mond. Ik kreeg het er helemaal warm van, wilt u me geloven?

Hij heeft ook een schone kop grijs haar en hij is nog helemaal niet kaal. Hij bloost als een kriek en hij ziet er zo gezond uit als een vis. Nog nooit heb ik hem een pilletje zien slikken. Hij loopt wel met een stok, en dan? Er strompelen en rijden hier anderen rond die niet meer zo goed ter been zijn. Daarbij, een wandelstok, dat heeft iets gedistingeerds, vindt u dat ook niet?

Nu, hij ziet er heel chique uit. Toen hij voor het eerst in de eetzaal verscheen, droeg hij een grijze pied-de-poule jas, en daaronder een lichtblauw hemd en een bordeaux das. Germaine, met wie ik soms 's namiddags een kaartje leg, fluisterde in mijn oor: "Die das zal niet te lang meegaan, Florence, en die jas zal binnenkort ook wel aan de kapstok blijven hangen, je zal wel zien". Maar integendeel, hij blijft er uitzien als uit een doosje.

Hij werd aan iedereen voorgesteld, maar ik was op dat moment reeds zo uit mijn lood geslagen dat ik naar de punten van zijn blinkende schoenen ben blijven kijken. Zijn familienaam heb ik maar half verstaan, en ik vergat hem bijna de hand te schudden, zo ontdaan was ik. Stel u voor. Die man zal ook geen hoge dunk van mij gehad hebben.

ROBERT : Ik weet het niet, maar ik heb zo het gevoel dat men mij hier 24 uur op 24 in de gaten houdt. Vooral de vrouwen. Ik mag geen voet verzetten of er heeft altijd wel iemand het gezien. Het is net alsof ze mij van achter alle hoeken en kanten aan 't bespieden zijn. Zit ik op een bank in de tuin, je mag er zeker van zijn dat er na nog geen 5 minuten een paar dametjes voorbij komen geschuifeld. Al goed dat er geen bomen op het tuinpad groeien, ze zouden er met hun gezicht kunnen tegenlopen, want ze blijven mij maar aangapen. Tien stappen verder beginnen de onnozele trienen dan te kwebbelen en van plezier mekaar aan te stoten. Rij ik in de fitnesszaal op een hometrainer, er zullen er altijd wel een paar zijn die hun zakdoek komen halen die ze zozegd vergeten hebben. Om maar te zeggen dat ik veel bekijks heb. Vooral in de eetzaal. Twee tafels voorbij de mijne zit een vrouwtje mij voortdurend te begluren. Ik doe natuurlijk alsof ik niets in de mot heb, nietwaar, maar ik mag verdorie niet opkijken of ze is naar mij aan het lonken. Ze kijkt dan weer vlug in haar bord en ze wordt zo rood als een pioen, dat denk ik tenminste, want ik heb de indruk dat ze make-up gebruikt, en dan kan je zoiets niet zo goed zien.

Ik moet toegeven, het ziet er nog een levendig vrouwtje uit. Ze is wel geen drie maal zeven meer, de huid van haar gezicht en van haar armen heeft al wat losgelaten, het is eigenlijk allemaal lichtjes gezakt, je begrijpt me wel. Maar het moet een schone vrouw geweest zijn in haar jeugd, al heb ik het vermoeden dat ze nu een korset draagt om alles een beetje op zijn plaats te houden. Ze heeft geen grijs haar, ik denk dat ze een pruik draagt. Kortom, ze valt op, echt waar, maar dat is ook niet moeilijk tussen die drie andere trutten aan haar tafel. Een is klein en gedrongen met stekelhaar, de tweede heeft benen als

trommelstokken en ze loenst, en de vrouw naast haar beweegt zich voort als een eend en haar kleed is net een streepjescode.

Dat dametje daarentegen, ik geloof dat ze Florence heet, kleedt zich jong en ziet er verzorgd uit. Anderzijds vertellen kleren niet alles over een mens. Kijk naar mij. Ik heb heel mijn leven onder 't kalkstof gezeten, ik ben stukadoor geweest, maar toen ik met pensioen ben gegaan hing dat stof mij zo de keel uit dat ik gezworen heb van dan af altijd een jas, een vers hemd en een das aan te doen. En ik heb mij een wandelstok aangeschaft, niet omdat ik hem nodig heb, maar omdat ik het mooi vind. Sommige jaloerse mannen kunnen mij misschien een pretentie noemen, het kan mij niet schelen, ik voel me goed in mijn vel, en dat is het belangrijkste op onze leeftijd. Florenceke moet ook nog niet veel mankeren, want ik zie haar 's morgens maar drie en 's avonds twee capsules voor het eten inslikken, en dat zijn er twee minder dan ik moet innemen. Maar ik breng mijn resem medicamenten niet mee naar de eetzaal. Ik neem ze liever op mijn kamer, voor ik naar beneden kom. Andere mensen hebben daar geen zaken mee, vind ik.

FLORENCE : U hebt er wel geen zaken mee, maar ik verklap het u toch: ik ben verliefd, fou d'amour, en dat op mijn leeftijd, stel u voor. Dat er ooit nog een tweede man mijn weg zou kruisen was wel het verst van mijn gedachten. Ik ben al 19 jaar weduwe en hier in het home zijn de vrouwen in de meerderheid. Het sterke geslacht, zoals ze zeggen, is hier maar zwak vertegenwoordigd. Er is bijna geen keuze; niet dat ik er op uit was om een vis aan de haak te slaan, nee hoor, vive la liberté! Je doet en je gaat en je komt waar en wanneer je wilt. En zoiets ben je vlug gewend, geloof me vrij. U mag ook niet denken dat ik mijn Ernest niet graag zou gezien hebben. We zijn 30 jaar getrouwd geweest, met vallen en opstaan, zoals men zegt.